LETNIK XXIII, MAJ-JUNIJ 2015

5-6

Mir

Odmev Medžugorja

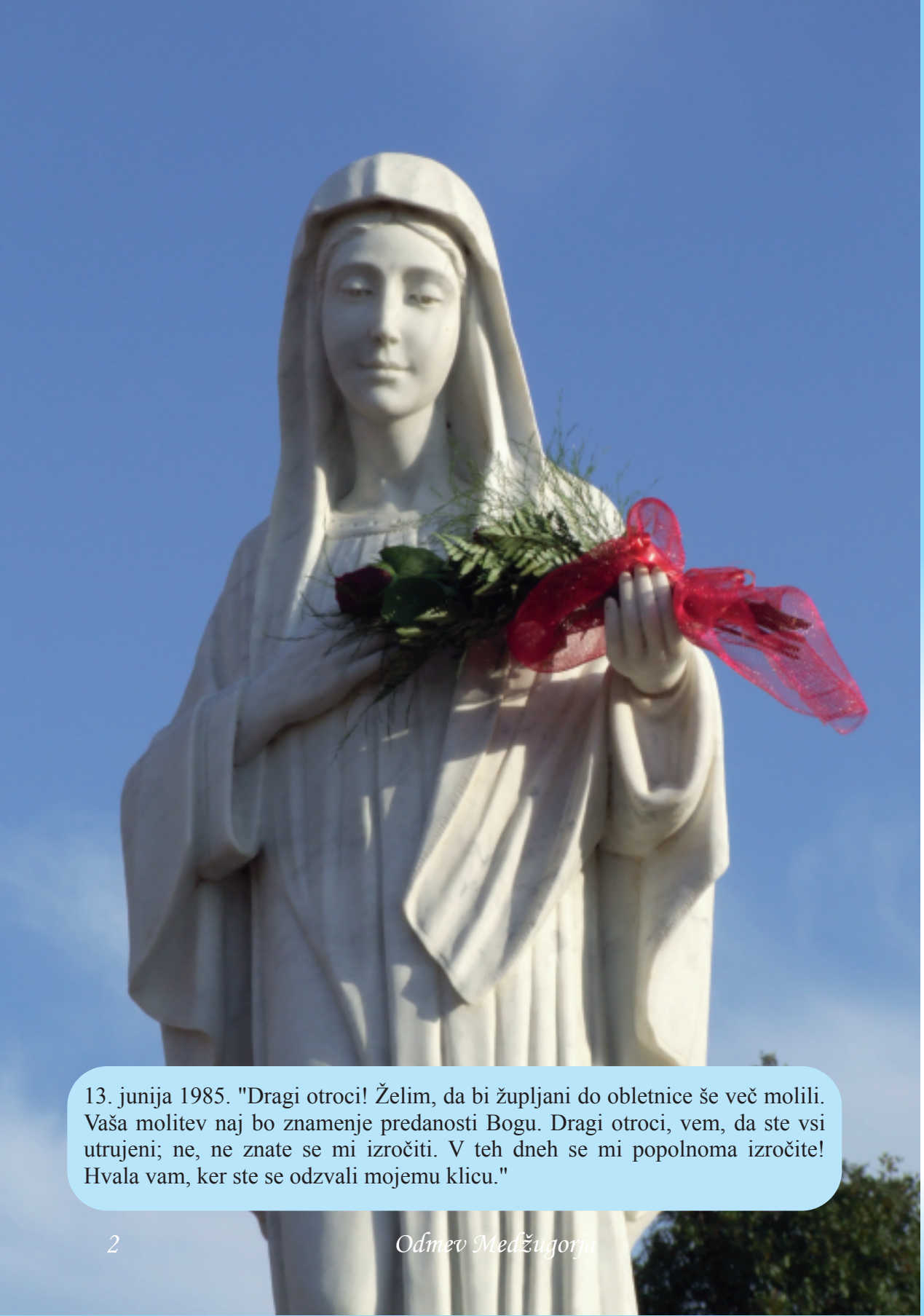

13. junija 1985. "Dragi otroci! Želim, da bi župljani do obletnice še več molili. Vaša molitev naj bo znamenje predanosti Bogu. Dragi otroci, vem, da ste vsi utrujeni; ne, ne znate se mi izročiti. V teh dneh se mi popolnoma izročite! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

Sporočila Kraljice miru
Razmišljanje ob sporočilu 25. v mesecu
Božje usmiljenje in papež Frančišek
Intervju: Če Marija tako reče...
Pričevanje: Duhovnik na romanju v Medžugorje
Pričevanje: V Medžugorju sem prejela seme - nadaljevanje
Vidci govorijo: Jakov Čolo
Poromali smo
Binkošti - rojstni dan cerkve
Kotiček mladih - Nikoli ne bi zbral moči za igranje Jezusa
Razmišljanje ob sporočilu 2. v mesecu
Romanja
Marijini obroki - Mary`s meals
Vabila in obvestila
Informacije o reviji

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

To številko revije pošiljamo med vas najprej z veliko hvaležnostjo. V prispevkih o različnih romanjih v Medžugorje, na katera ste mnogi šli med prvomajskimi prazniki, ste podelili z nami veliko lepega. Hvala vam za to! Verjamemo, da duha Medžugorja in vsebino Marijinih sporočil radi živite tudi v domačem okolju.

Revijo pa med vas pošiljamo tudi z velikim veseljem in pričakovanjem. Tik pred zdajci je namreč 2. slovenski Marijin dan, ko se zberemo, da doživimo Medžugorje po naše. Mesec junij pa je zaznamovan tudi s praznovanjem obletnice Marijinih prikazovanj. Tiste, ki boste ob tej priložnosti romali dol, prosimo, da nebeški Materi tokrat še posebej priporočite naš narod, ki na isti dan, 25. junija, praznuje dan državnosti!

Naj nam Marija po vseh teh dogodkih podeli obilo milosti, da bomo vsak v svojem prostoru in času znamenja njene ljubezni.

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragićević Soldo
2. aprila 2015

"Dragi otroci, izbrala sem vas, apostoli moji, ker vsi vi nosite v sebi nekaj lepega. Vi mi morete pomagati, da ljubezen, zaradi katere je moj Sin umrl in zatem vstal, znova zmaga. Zato vas kličem, apostoli moji, da v vsaki Božji stvaritvi, v vseh mojih otrocih, poskušate videti nekaj dobrega in jih poskušate razumeti. Otroci moji, vi ste vsi bratje in sestre po istem Svetem Duhu. Vi, napolnjeni z ljubeznijo do mojega Sina, morete govoriti vsem tistim, ki te ljubezni niso spoznali, o tem, kar vi poznate. Vi ste spoznali ljubezen mojega Sina, dojeli ste Njegovo vstajenje, vi z radostjo upirate oči Vanj. Moja materinska želja je, da bi bili vsi moji otroci združeni v ljubezni do Jezusa. Zato vas kličem, apostoli moji, da z radostjo živite Evharistijo, ker se vam moj Sin v Evharistiji vedno znova daruje in s svojim zgledom kaže ljubezen do bližnjega in žrtev zanj. Hvala vam."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. aprila 2015

"Dragi otroci! Z vami sem tudi danes, da vas vodim k odrešenju. Vaša duša je nemirna, ker je duh slaboten in utrujen od vseh zemeljskih stvari. Vi, otročiči, molite k Svetem Duhu, da vas preobrazi in napolni s svojo močjo vere in upanja, da bi bili trdni v tem boju proti zlu. Jaz sem z vami in posredujem za vas pred svojim Sinom Jezusom. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragićević Soldo
2. maja 2015

"Dragi otroci, odprite svoja srca in poskušajte občutiti, kako vas ljubim in kako želim, da ljubite mojega Sina. Želim, da ga čim bolje spoznate, ker je nemogoče poznati ga in ga ne ljubiti, ker On je Ljubezen. Jaz vas, otroci moji, poznam. Poznam vaše bolečine in trpljenje, ker sem jih doživljala. Smejem se z vami v vaši radosti, jočem z vami v vaši bolečini. Nikoli vas ne bom zapustila. Vedno vam bom nežno materinsko govorila. Jaz pa, kot mati, potrebujem vaša odprta srca, da z modrostjo in preprostostjo širite ljubezen mojega Sina. Potrebujem vas odprte in občutljive za dobro in usmiljenje. Potrebujem vas združene z mojim Sinom, ker želim, da ste srečni in mi pomagate, da prinesem srečo vsem svojim otrokom. Apostoli moji, potrebujem vas, da vsem pokažete Božjo resnico, da bi moje srce, ki je pretrpelo in tudi danes tako trpi, moglo v ljubezni zmagati. Molite za svetost svojih pastirjev, da bi v imenu mojega Sina mogli delati čudeže, ker svetost dela čudeže. Hvala vam."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. maja 2015

"Dragi otroci! Tudi danes sem z vami in z radostjo vas vse kličem: molite in verujte v moč molitve. Odprite svoja srca, otročiči, da vas Bog napolni s svojo ljubeznijo in vi boste radost drugim. Vaše pričevanje bo močno in vse, kar delate, bo prepleteno z Božjo nežnostjo. Jaz sem z vami in molim za vas in vaše spreobrnjenje, vse dokler Boga ne postavite na prvo mesto. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

MARIJA NAS VODI K ODREŠENJU

Razmišljanje ob Marijinem sporočilu po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti Medžugorje 25. aprila 2015

Jezus je prišel na svet zato, da bi nas s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem odrešil greha in smrti, Marija pa je na svoj, materinski način, pri tem sodelovala. Tudi danes Marija prihaja med nas v Medžugorje, da bi nas vodila k temu odrešenju. To je njeno poslanstvo, ki se mu ne bo nikoli odrekla. Sama pravi, da prihaja, *»... da vas vodim k odrešenju«*. Skrivnost odrešenja razume bolj kot kdorkoli drug, saj je kot Jezusova mati s tem kar najtesneje povezana.

»Vaša duša je nemirna, ker je duh slaboten in utrujen od vseh zemeljskih stvari.« Nemir, ki prihaja od zemeljskih stvari, vstopa tudi v našo dušo. Zemeljske stvari nam jemljejo duhovne moči in nas delajo slabotne in utrujene. Želeli bi si, da bi bil v nas vedno mir, to bi nas povezalo z Bogom. Zemeljske stvari namreč tega ne zmorejo, saj nas priklepajo na zemljo, namesto da bi nas usmerjale k Bogu. Naš duh pa se ne krepi pri materialnih stvareh, ampak pri duhovnih. Ker te

manjkajo, ker ni pristnega odnosa z Bogom, je med nami toliko utrujenosti in slabotnosti.

Po drugi strani drži, da slaboten duh težko moli in se umiri. Kolikokrat človek čuti neko notranjo utrujenost, ko želi moliti, brati Sveto pismo, iti k maši. O tem govori Marija. Zato je zelo umestno vprašanje: s kom/čim napolnjujem svojega duha? Seveda ne moremo živeti brez zemeljskih stvari, saj živimo sredi tega sveta in imamo vsakodnevna opravila, ki jih moramo izvršiti, in tudi delo, ki nas vsak dan čaka. Gre pa za to, kakšen odnos imamo do tega, kar je za nas najpomembnejše. Če so za nas zemeljske stvari pomembnejše od duhovnih, bo to neizpodbitno vplivalo na naše duhovno življenje. Odtujili se bomo sami sebi, čutili bomo, da nas to ne napolnjuje in osrečuje, ampak pušča nemirne. Ko človek bega sredi tega sveta in posvetnih stvari, hrepenenje po Bogu potihne. A resnica ostane: le v Bogu človek dobi nove duhovne moči in le pri Njem se lahko umiri.

Da ne bo nesporazuma: naš namen ni zanikati vse, kar je zemeljskega, ali se vsega zemeljskega rešiti. Ne! Marija bi rada samo to, da bi zemeljskemu dali pravo mesto! Za to pa potrebujemo pomoč od zgoraj. Marija nam daje odlično in najbolj učinkovito zdravilo za to, ko nas spodbuja: *»Molite k Svetemu Duhu, da vas preobrazi in napolni s svojo močjo vere in upanja.«* Našega zemeljskega duha lahko resnično prenovi samo Sveti Duh. Molitev k Svetemu Duhu nas odpira za Božje delovanje. On, ki ga je Jezus poslal svojim učencem, nas vse resnično preobraža in nam daje novih moči. V moči Svetega Duha lahko postajamo novi ljudje, ki živijo za Boga in v Bogu. Ravno zato je v Medžugorju molitev k Svetemu Duhu zelo poudarjena in prav zato se vsak večer pred sveto mašo vsi romarji izročajo Svetemu duhu z molitvijo *Pridi Stvarnik Sveti Duh*.

Božji Duh prenavlja obličje zemlje, kakor molimo: *Pošlji svojega Duha in prenovil boš obličje zemlje.* Naj Sveti Duh prenovi tudi našega duha in ga napolni z novo močjo. Ta Božja moč nas bo rešila duhovne utrujenosti in slabosti. Tako se bo lahko v našo dušo počasi naselil mir, ki ga svet ne more dati.

Marija se nam v Medžugorju razodeva kot Kraljica miru. Zato ji zaupajmo, da bo mir, ki ga prinaša svetu, prinesla tudi našim dušam.

p. Benedikt

Božje usmiljenje in papež Frančišek

Papež Frančišek je v središču evangelija odkrival oznanilo o Božjem usmiljenju. Že kot škof si je ob sv. Bedi Častitljivem iz 7.–8. stol. izbral škofovsko geslo: »Ko je z očmi usmiljenja pogledal name, me je izbral.« Tema usmiljenja je postala ključna v njegovem papeškem oznanjevanju in delovanju. Večkrat je že ponovil misel, da je Božje usmiljenje neskončno. Bog je v svojem usmiljenju do vsakega človeka neustavljiv. Nikogar ne izključi in ne zapusti, kot je v apostolski spodbudi Veselje evangelija (VE, št. 3) zapisal papež. Droben ščepec usmiljenja more prekvasiti svet in ga izboljšati.

Z oznanilom Božjega usmiljenja je papež nagovoril srca mnogih ljudi, kristjanov in tudi drugih. Kdo ne bi zaupal usmiljenemu Bogu ali ljudem, ki so z nami usmiljeni?

Usmiljenje v središču krščanskega oznanila

Usmiljenje je pomembna tema Svetega pisma in je tudi v središču Jezusovega oznanila. Vsi poznamo sporočilo prilike o izgubljenem sinu (ali bolje o usmiljenem očetu) pa tudi drugih Jezusovih prilik. V dokumentu Obličje usmiljenja, s katerim je napovedal sveto leto Božjega usmiljenja, je papež poudaril, da je Jezus Kristus obličje Očetovega usmiljenja. V njegovem razodevanju Božjega usmiljenja je povzetek

krščanske vere. Kdor torej vidi Jezusa, vidi Očeta (prim. Jn 14,8) (OU, št. 1).

Zrenje v skrivnost Božjega usmiljenja je vir veselja, vedrine in miru. V tem usmiljenju se nam ponuja dar odrešenja. V njem se nam Bog razodeva kot temeljni zakon in podlaga našega življenja. Zato je pomembno upanje, da smo vedno ljubljeni, ne glede na meje in okoliščine in tudi ko pademo v greh (OU, št. 2). Na težo greha Bog odgovarja s polnostjo odpuščanja. Usmiljenje bo vedno večje od človeškega greha, nihče ne more omejevati Božje ljubezni, ki odpušča. Zato si je izbral dekle Marijo, sveto in brezmadežno v ljubezni, da je pripravila pot Kristusu na svet.

Bog se spušča v življenje ljudi

Ker je Bog ljubezen, je tudi usmiljen in se spušča v življenje ljudi, ki so najbolj ranjeni, ubogi, ker so se odvrnili drug od drugega in od Njega. Bog ima rad vsakega človeka in mu daje možnost, da začne novo življenje in ljubezen, če je le pripravljen prositi za to. Bog je usmiljen v svoji vsemogočnosti in podaritvi. Zato Božje usmiljenje ni znamenje šibkosti, ampak prej lastnost Božje vsemogočnosti (OU, št. 6). Odraža se v mnogih dejanjih odrešenjske zgodovine, s katerimi Bog razodeva svojo ljubezen, ki je globoka in nezmotljiva.

V Jezusovem usmiljenem obličju moremo tako odkriti ljubezen Svete Trojice ali, kot je zapisal sveti Janez, to, da je Bog ljubezen (prim. 1 Jn 4,16). Jezus se je v svoji ljubezni sklanjal h grešnikom, k ubogim, izključenim, bolnim. Videl je te ljudi in njihove stiske. Z usmiljeno ljubeznijo je bral v dušah sogovornikov in odgovarjal na njihove resnične potrebe. Evangelista Mateja je pogledal z usmiljeno ljubeznijo in ga izbral za službo usmiljenja. Bog je še posebno vesel, ko odpušča in vidi, da smo resnično njegovi otroci. Odpuščanje je najmočnejši izraz usmiljene ljubezni in se mu ne smemo izogniti. Usmiljenje postaja merilo za razumevanje v družini in med brati. Marsikdaj nam je težko odpustiti, toda usmiljenje, ki ga prejemamo, potolaži in prinaša novih moči.

Ljubezen ne more biti abstraktna, ampak se izkazuje konkretno. V Božjem usmiljenju imamo dokaz za to, kako nas ljubi Bog. Kakor je On usmiljen z nami, tako smo tudi mi poklicani, da ljubimo z usmiljeno ljubeznijo.

Usmiljenje je nosilna preklada, ki nosi pokonci življenje Cerkve, je zapisal papež (UO, št. 10). Vse pastoralno delovanje Cerkve bi zato moralo imeti okus in značilnost usmiljenja. Prišel je čas, da si Cerkev naloži veselo oznanilo odpuščanja in se vrne k bistvenemu, da si naloži breme šibkosti in težav svojih bratov. Tako bo utripajoče srce evangelija

doseglo srce in duha vsakega človeka.

Usmiljenje pomeni tudi verodostojnost oznanila Cerkve, ki v prvi osebi živi in pričuje za usmiljenje. Kjer je prisotna Cerkev, tam je očitno Očetovo usmiljenje, kjerkoli so kristjani, tam bi morali najti oazo usmiljenja (OU, št. 12).

Papež želi, da bi prisluhnili tistim, ki živijo na obrobjih življenja, ki jih ustvarja današnji svet. To so rane tistih, ki nimajo več glasu, ker je njihov krik umolknil zaradi brezbrižnih bogatih narodov. Cerkev je še posebej poklicana, da zdravi te rane, jih lajša z oljem tolažbe, obveže z usmiljenjem in ozdravi s solidarnostjo ter pozornostjo. Sveti oče kliče, naj ne bomo brezbrižni; svari pred tem, da bi se na vse navadili, da bi postali cinični uničevalci. Vabi nas, naj odpremo oči, da bomo videli bedo sveta in slišali krike bratov in sester na pomoč. Posebej želi, da bi verniki premišljevali telesna in duhovna dela usmiljenja, da bi se prebudila njihova vest, ki pogosto drema pred dramo revščine. S svetim Janezom od Križa pravi, da bomo na večer življenja sojeni po ljubezni.

Pomen usmiljenja

Nekateri imajo pomisleke ob papeževih besedah o usmiljenju, ker zamenjujejo usmiljenje s čustveno dobrohotnostjo, ki ne pozna nobenega reda in norme. Usmiljenje pa ni lahkotna popustljivost Boga, ampak pravičnost, ki mu je lastna – da ne obsodi grešnika, ki si želi spreobrnjenja, ampak ga opraviči. Vedeti je treba, da opraviči grešnika, ne pa greha. Podobno so farizeji obsojali Jezusa in se zaradi tega

odločili, da ga umorijo (Mt 12,1–8.9–14). Če bi danes šli po tej poti, bi zgrešili temeljno resnico krščanskega oznanila.

Zapoved usmiljenja tudi želi, da bi Cerkev vernikom ne oteževala življenja po veri. Noče torej, da bi bile v središču zapovedi in prisila ter kazen, ampak odrešenje in usmiljenje.

Usmiljenje je v notranji povezavi z vsemi drugimi krščanskimi resnicami in zapovedmi. Med resnico in usmiljenjem ni nasprotja. Hierarhija resnic vedno upošteva tudi usmiljenje, ki je posebna lastnost Boga in najvišja krepost (VE, št. 37). Samo red pristopa je zamenjan in bliže evangeliju, ko izhaja iz izkušnje in jo potem poveže s celoto verovanja.

S tem sporočilom je papež Frančišek blizu velikim sodobnim svetnikom: Katarini Sienski, Tereziji iz Lisieuxa in drugim. Pri sv. Janezu Pavlu II. je oznanilo o usmiljenju pognalo iz izkušnje druge svetovne vojne na Poljskem. Zato je tej temi posvetil svojo drugo okrožnico, *Dives in misericordia*. Sprejel je duhovno izkušnjo sestre Favstine Kowalske in razglasil prvo nedeljo po veliki noči za nedeljo Božjega usmiljenja. Papež Pavel VI. je v govoru ob zaključku 2. vatikanskega koncila duhovnost tega koncila ponazoril s priliko o usmiljenem Samarijanu, v kateri Jezus odgovor na vprašanje, kdo je človeku bližnji. Bližnji je tisti, ki ga človek sreča in ki v določeni okoliščini potrebuje njegovo pomoč in usmiljenje. Pred njim se mora prikloniti in mu obvezati rane. Ta človek je zanj kriterij za razlago konkretne Božje volje (Lk 10,25–37).

Izziv te nove paradigme izhaja iz globine krščanskega oznanila. Če je usmiljenje temeljna lastnost Boga, mora torej biti postavljena v središče krščanske misli in prakse, mora nas zbuditi iz samozadostnosti, odpreti naše roke in zlasti naša srca.

Latinščina ima za usmiljenje izraz *misericordia*, ki pomeni *imeti srce za uboge*. Na tem temelju moremo potem graditi krščansko življenje, zlasti našo skrb za ljudi, ki potrebujejo bližino in pomoč. Tu se odpirajo vedno nove razsežnosti življenja in delovanja Cerkve, ki mora biti usmiljena, kot je usmiljen nebeški Oče. Še posebno v tem času je poklicana, da postane zakrament, torej dejavni prevodnik Božjega usmiljenja za današnji čas in ljudi. To pomeni, da je njena pomembna naloga, da prisluhne ubogim in ranjenim ljudem, da ne bi ostali ujeti v nemoč in zlo, ampak bi po njej našli pot k usmiljenemu in odpuščajočemu Očetu.

Primož Krečič

INTERVJU

ČE MARIJA TAKO REČE …

Tokrat smo za intervju zaprosili Janeza Ahačiča, družinskega očeta, ki že veliko let spremlja romarje v Medžugorje. Zaznamovale so ga Marijine besede: "Odprite svoja srca … " Čeprav še vedno premišljuje o njihovem pomenu zanj, je njegovo srce odprto za vse tisto, kar želi Marija storiti po njem v vsakdanjem življenju. Janez je vedno pripravljen priskočiti na pomoč in služiti – uresničevati, kar Marija reče.

Janez, že od nekdaj romate v Medžugorje. Kdaj ste prvič šli tja in kaj vam je od prvega obiska najbolj ostalo v spominu?

Prvič sem romal davnega marca 1994, bilo je ravno na dan sv. Jožefa. Najbolj se spominjam vodičke Maje Zalar, ki nas je na svoj posebni način nagovarjala, kako zelo je Medžugorje svet kraj. Solze ganjenosti so prišle v oči vsaj polovici romarjev že na poti tja. Tam pa me je najbolj prevzelo slavljenje in kratka premišljevanja ob glasbi pa globok mir, ki izzove solze milosti, ki jih ne moreš zadržati kljub množici ljudi, ki te obdaja. Bil je bil čas vojne, vendar je Marija obljubila, da bo iz Medžugorja naredila oazo miru. S teh prvih obiskov v Medžugorju se pa zelo rad spominjam tudi tega, kako so nas domačini sprejemali. Takrat nismo bivali tako kot danes, ko se en avtobus ljudi nastani pri eni družini, ampak smo se le po trije, štirje

namestili pri eni družini, po vsem naselju. S tisto družino smo potem bili zelo povezani, saj nismo le spali ali jedli pri njih, ampak smo skupaj šli na Crnico, skupaj smo molili, se veliko pogovarjali. Pletle so se prijateljske vezi, ki trajajo še danes, prav tako pa so nepozabne prijaznost, domačnost, ustrežljivost domačinov.

Kaj se je pozneje dogajalo, kako pogosto ste romali pozneje?

Dogodki iz Medžugorja so v meni pustili močan pečat in po prvem obisku sem začel veliko pogosteje obiskovati sveto mašo. Ravno tako je postalo pomembnejše tudi slavljenje pred Najsvetejšim. Z ženo sva redno obiskovala molitveno skupino Prenove v Duhu v župniji Kranj Šmartin. Ta molitvena skupina je še danes aktivna. Prva srečanja so bila v privatni hiši ga. Rozke Golob, kasneje, ko sta nas obiskala pokojni g. Špelič in g. Razinger, smo se z našim tedanjim župnikom g. Cirilom Brglezom dogovorili, da bomo slavili v župnijski cerkvi sv. Martina pred izpostavljenim Najsvetejšim.

Duh Medžugorja pa me je prepojil in želja po ponovnih obiskih se je v meni stopnjevala. Stopnjevalo se je hrepenenje po tem, da bi šel k sv. maši prav v kraju, ki ga je obiskala Božja Mati. In tako sem romal tja vsaj dvakrat, celo trikrat na leto. Doživljal sem občutke prisotnosti nebes, zato sem ta kraj obiskoval.

Kdaj ste pa prvič slišali za Medžugorje? Kako ste sprejemali novice o Marijinih prikazovanjih?
Obdobje spoznavanja dogodkov iz Medžugorja se je začelo l. 1986, ko sta ta sveti kraj obiskali moja žena in tašča. Domov sta se vrnili navdušeni in veseli. Tudi jaz sem si zaželel doživeti Medžugorje tako kot onidve. Začutil sem, da mora biti tam nekaj posebnega. To, kar sta kazali, ni bilo običajno navdušenje, bilo je nekaj, česar se ne da opisati. Kljub temu da je bila žena po celodnevni vožnji domov utrujena, sva se o Medžugorju in o tamkajšnjih dogodkih pogovarjala še dolgo v noč.

Kako se je vaše življenje začelo spreminjati po obisku Medžugorja (mislim na versko področje)?

Življenje se je res začelo spreminjati, in to globoko. Nagovorile so me in me še danes nagovarjajo Marijine besede: »Odprite srce, ostalo bom storila jaz.« Spraševal sem se, kako naj to storim in kaj naj za to storim. Nekako nisem znal ali pa zmogel zares odpreti srca. Slutil pa sem, da to lahko storimo, če Marija tako reče. Duhovno sem se najbolj začel odpirati pred Najsvetejšim, v tihi molitvi s svojimi besedami, ki so privrele iz srca, in med molitvijo rožnega venca. Moja vera je postala stanovitnejša in danes si ne predstavljam življenja brez Boga in Marije.

Kako so vaša družina in prijatelji ter okolica sprejemali te spremembe? Ali so tudi oni začeli romati v Medžugorje?
V službi ni bilo nikdar problemov, ko je bilo potrebno dobiti dopust. Nikdar ni bilo problemov niti pri prijateljih, niti doma pri otrocih in pri ženi, ko je ona začutila v meni željo, da bi spet šel tja. Ona me je vedno samo pustila, da sem šel. Razumela je Marijin klic. Ob obilici milosti sem seveda doživel tudi preizkušnje. Očitno gre eno z drugim z roko v roki. Zahvaljujem se Mariji, ker mi je po preizkušnjah dala spoznati, kako pomembna je ponižnost, da v nas ne raste napuh.

Že vrsto let spremljate romarje v Medžugorje. Povejte nam, česa so deležni romarji, ki jih spremljate.

Prvič sem romarje spremljal leta 2000. Bilo je duhovno zelo bogato. Nato me je k temu spodbujala pokojna gospa Maja Zalar – in tako se je začelo. Romanja temeljijo na prebiranju in premišljevanju Marijinih naročil in sporočil, na pričevanjih vidcev in obiskovanju ustanov, ki so sadovi Božjih milosti po Marijini priprošnji. Dobrodošla so pričevanja posameznikov, ki so kakorkoli spoznali Božjo ljubezen.

Kmalu bo štiriintridesetletnica Marijinih prikazovanj. Kaj od tega, kar je povezano z Marijinimi prikazovanji, vas osebno najbolj nagovarja?

Osebno me zelo nagovarja to, da je Marija naša Mati. Prihaja k nam, ker želi, da se spreobrnemo, postanemo boljši ljudje in kristjani, vredni nebes. Ne obupa nad nami. Tako kot jaz razumem sporočila iz Medžugorja, je rešitev za ves svet spreobrnjenje srca.

Kaj pa bi po vašem mnenju bilo potrebno storiti, da bi kristjani Marijina sporočila še bolj živeli?

Morda bi duhovniki, ki že sedaj spremljajo in sprejemajo vse medžugorske dogodke, še bolj nagovarjali vernike v pridigah. Sicer pa je tako, da je zelo lepo obiskati Medžugorje, vendar je potem to duhovnost treba živeti tudi, ko pridemo domov.

Kaj bi našim bralcem povedali za konec najinega pogovora?

Na koncu bi rad povedal, da je pri vseh preizkušnjah, ki nas doletijo v življenju, vredno postaviti po Mariji Jezusa na prvo mesto – in vse ostalo se bo uredilo.

Janez, hvala za vaše odgovore.

Intervju pripravila Petra Černivec

PRIČEVANJE

DUHOVNIK NA ROMANJU V MEDŽUGORJU

Tisto leto nisem imel nobene prave zamisli za počitnice. V avgustu sem si želel obiskati kakšno Marijino svetišče, vendar nisem našel nobene primerne ponudbe. Rekel sem si: „Naša ljuba Mati ve vse, bo že uredila." Res me je čez štirinajst dni moj prijatelj povabil na romanje v Medžugorje. Takoj sem pomislil, da me Marija vabi. Začelo me je skrbeti glede mojih župnijskih in bolnišničnih obveznostih in kdo me bo nadomeščal, ko me ne bo. Med molitvijo sem zaslišal notranji glas: „Ne skrbi. Zaupaj mi. Ali nisem tvoja Mati?" Vse se je izteklo bolje, kot sem pričakoval. Nevrednega take dobrote me je naša nebeška Mati bogato obdarila.

Z 39 soromarji smo tako iz Londona poleteli v Dubrovnik, nato pa se z avtobusom peljali do Medžugorja. Prvi večer je bil zame prijetno presenečenje. Po dobri večerji je cela skupina okoli 23. ure odšla v župnijsko cerkev. Nisem mogel verjeti svojim očem. Videl sem ogromno ljudi, ki so zunaj pred cerkvijo molili pred Najsvetejšim. Nekoga poleg sebe sem vprašal, koliko ljudi je tukaj. Odgovoril mi je, da okoli deset tisoč. Neverjetno! Zrak je bil topel in prijeten, molitveno ozračje pa globoko in navdihujoče. Čutila se je resnična prisotnost Gospoda in naše presvete Matere, Kraljice miru.

Vendar to še ni bilo vse za ta večer. Ko smo se vračali v hotel, smo srečali številne skupine mladih, ki so kar ob cesti razigrano prepevali cerkvene pesmi. Poln občudovanja sem razmišljal, kako je to lepa priprava na praznik Marijinega vnebovzetja.

Vsak dan v Medžugorju je bil praznik, poln molitvenega navdušenja. Sveta maša z nagovorom v angleščini je bila središče vsakega dneva. Rožni venec, češčenje Najsvetejšega, križev pot in molitev pred kipom vstalega Kristusa so mi dali možnost globoke refleksije; začutil sem veliko hvaležnost za vse milosti, ki sem jih prejel. Dvakratno obhajanje svete maše v kapeli Božjega usmiljenja je bilo zame nekaj posebnega; spoznal sem, kako vsi potrebujemo Božje usmiljenje, da bi dosegli resnični mir.

Videl sem mnogo ljudi v vrsti za spoved, ki je bila na voljo v različnih jezik, tudi v arabščini. Domači duhovniki so me spodbujali, da sem jim pomagal spovedovati, in tako sem tri do štiri ure na dan delil ta veliki zakrament Božjega usmiljenja. Po spovedi je bilo veselje spovedancev izjemno.

Dve srečanji z našo nebeško Materjo preko enega od vidcev, Ivana Dragičevića, sta bili zame izjemno pomemben del tega romanja. Ivan je imel vsakodnevno videnje Gospe. Obe srečanji sta bili nepozabni. Sporočilo prvega srečanja je bilo za duhovnike, sporočilo drugega srečanja pa za vse vernike. Naša Gospa, Kraljica miru, hoče, da molimo, bolj kot kdajkoli, za njene ljubljene duhovnike, škofe in svetega očeta. Želi, da smo nosilci miru in dobrote vsemu svetu, ker smo Božji in njeni otroci. Zelo nas ljubi in hoče, da smo z Jezusom.

Njena prisotnost ter njen materinski blagoslov in molitev nad nami (»Pojdite v miru, moji dragi otroci.«) me osebno navdihujejo, da ji pomagam pri njenem odrešenjskem delu s tem, da sem živo znamenje Božjega miru.

Avtor: duhovnik Edward

Vir:
http://www.medjugorjeusa.org/testimonyfredward.htm

Prevod in priredba: A. S.

PRIČEVANJE

V MEDŽUGORJU SEM PREJELA SEME … (nadaljevanje)

Po tistem so se dogodki začeli bliskovito vrstiti. Po nedeljski maši me je sestra potegnila vstran in mi razložila, kako je prišel k njihovemu sosedu fant, ki je bil v misijonih in je tako veren kot jaz. Vprašala ga je tudi, če je že poročen, pa je rekel, da ni; dodala je še, da ona že moli za naju dva, da bi se srečala. Ker sem vedela, o kom govori, saj je bil predstavljen v Ognjišču, pa še zapomnila sem si ga izpred mnogo let, ko sem bila na praksi v bolnici še kot sestra, sem se ji le nasmehnila. V sebi pa sem najprej pomislila, da on sploh ni moj tip. Že kmalu zatem pa me je prešinilo, da je zame najpomembnejše pravzaprav le to, da bi moj fant/mož bil veren.

Naslednji dan sem bila pri maši v Kopru. V vrsti za obhajilo sem ugotovila, da stojim za njim. Naenkrat so se pričeli pojavljati »simptomi zaljubljenosti«, razum pa je ugovarjal: »To je tisti, o katerem mi je pravila sestra, pa kaj je to z mano, saj ga sploh ne poznam, saj ni moj tip …« Naslednja dva dneva sem pri maši srečala bivšega fanta, bila sem vesela, ker sem ga videla, a sem takoj pozabila nanj. Kot bi mi Bog želel reči, naj bom mirna, saj me je resnično ozdravil.

Potem pa sva se začela povsod srečevati s Hermanom. Oba sva sodelovala v projektu »Črno morje«. Zamudila sem na sestanek, nekdo mi je ponudil stol, in ko sem se usedla, sem ugotovila, da sedim poleg njega. Po sestanku so se vsi dali v skupine, midva pa sva bila sama iz svoje skupine – pa sva začela pogovor. Tako

tudi naslednjič. Zanimivo je bilo, ko me je vprašal: »In od kdaj si ti tako verna?« Pričela sem seveda z Medžugorjem, on tudi ☺. Zgodba se je nadaljevala še z mnogimi zanimivimi doživetji. Eno od teh je bilo tudi to, da sva se želela posvetiti Mariji v romarski cerkvi v Strunjanu. Ko sva prispela, sem vzdihnila: »Škoda, sem pozabila!« On pa: »Misliš tole?« in v rokah držal molitvenik Kristjan moli. Vesela sem vzkliknila: »Ja!« Od takrat naprej se vedno dopolnjujeva: česar nima eden, ima drugi oziroma kar ne gre enemu dobro od rok, gre drugemu. Od tiste posvetitve sva se začela tudi veliko lažje globlje pogovarjati.

Ko sem v začetku drugega letnika štopala za v Ljubljano, mi je ustavil nekdo, ki mi je ponudil zelo odgovorno službo. Takoj sem sprejela, saj je bilo to točno tisto, po čemer sem hrepenela. Namreč pri vajah iz fizioterapije sem gledala, kako delajo z otroki, ki imajo motnje v gibalnem razvoju, in od takrat naprej je bil to moj cilj, za katerega sem molila. Ta gospod me je povezal s predsednikom društva za cerebralno paralizo v Kopru in oni so me čakali, da zaključim študij, da bi lahko z mano odprli ambulanto za te otroke tudi v Kopru, saj so jih takrat starši morali voziti v Staro goro pri Novi Gorici.

Vendar se je pri diplomski nalogi nekaj zapletlo. Nikakor nisem mogla zadeti tistega, kar je od mene pričakoval mentor. Predsednik društva je že mislil, da se izmikam, saj je vedel, da to delo ni kar tako. Ko mi ni in ni šlo, sem končno Bogu rekla: »Če ti želiš, da dokončam to šolo, mi, prosim, pomagaj, ker jaz ne vem več, kaj želi mentor od mene!« Isto popoldne sem šla v trgovino. Vedno sem šla z avtom, čeprav ni daleč. Tisti dan pa sem začutila veliko željo, da grem peš. Na poti sem srečala gospo, s katero sva klepetali v obe smeri. Povedala sem ji tudi o svoji težavi. »Pridi k meni, ti bom jaz pomagala!« me je povabila. Pa sem res šla. Povedala mi je nekaj preprostih rešitev, te sem si zapisala in jih nesla mentorju v Ljubljano. Medtem ko je bral, sem stala za njegovim hrbtom in si mislila: »Če tisto prej ni bilo dobro, bo to še manj!« On pa je naenkrat z roko močno udaril po papirju in navdušeno vzkliknil: »To! To sem hotel! Natipkajte!« Na zagovoru diplomske naloge sem dobila 10.

Pričelo se je moje pripravništvo, ki so ga izjemoma priredili samo zame. Tako sem se lahko edina iz Slovenije že v okviru pripravništva udeležila nekega zelo pomembnega in dragega tečaja, čeprav je bil pogoj zanj vsaj 2 leti dela s temi otroki. Pri predstavljanju sem rekla: »Jaz sem tu po Božji volji, saj sem pričela pripravništvo pred dvema tednoma … Vse udeleženke tečaja, ki so dobro vedele, kako težko je biti sprejet na tisti tečaj, so samo vzkliknile: »Kaaaj??!«

Zgodilo se je še več stvari, ki potrjujejo

Jezusove besede: »Iščite najprej Božje kraljestvo, vse ostalo vam bo navrženo.« Npr. v študentskih letih, pa še prej, sem kadila, sicer ne pred starši, a bila sem zelo odvisna od cigaret. V prvem letniku, ko sem bila v študentskem domu prosta avtoritete, se je ta razvada še bolj okrepila. Prišle so poletne počitnice; kot vsak drugi večer sem nekega večera komaj čakala, da gredo vsi domači spat, da bi si jaz lahko v miru prižgala cigareto. Prišel je nestrpno pričakovani trenutek. Že sem potegnila cigareto iz škatlice, ko v sebi zaznam kot en glas, lahko bi rekla kot eno močno odločno misel: »Sonja, poglej to cigareto!« Pogledam jo in ne vem, kaj naj si mislim. Nato misel: »Vidiš, kako je majhna, le nekaj zmečkanega tobaka?!« Še vedno jo gledam. »Poglej, kako je majhna, ti pa si tako velika!« Pogledam tudi sebe. »Kako je možno, da je ona močnejša od tebe?« V trenutku sem začutila, da me nič več ne vleče kaditi, zato sem to cigareto in še zadnjo, ki je bila v škatlici, takoj zmečkala, vrgla v smeti in šla spat.

Čez en teden sem bila na obisku pri sestri, kjer so nekateri ljudje kadili. Tedaj sem presenečena ugotovila, da ves teden na cigarete nisem niti pomislila – kot bi zame sploh ne obstajale. Tudi so mi zelo smrdele in komaj sem čakala, da pridem domov ter se preoblečem. Nato še dva meseca nisem kadila. Ko sem se vrnila v Ljubljano, je nekdo zaklical za mano, če imam kakšno cigareto. Debelo sem ga pogledala, češ, kako lahko mene, ki »nikoli nisem kadila«, to sprašuje. Tedaj sem morala prav ozavestiti, da se je sprememba zgodila med počitnicami, zato sem tej osebi po krajšem premisleku to razložila. Zgodilo pa se je vendarle, da me je enkrat na pijači s sošolci premamilo, da sem sošolca vprašala za eno cigareto. Še danes sem mu hvaležna, ker me je odločno zavrnil: »Ne, ne, takim, ki so nehali kaditi, pa jaz ne dajem cigaret!« Takrat sem komaj čakala, da pridem v študentski dom, si umijem zobe in grem spat. Od takrat naprej, torej že dobrih 25 let, pa sem popolna nekadilka. Najbolj zanimivo pri tem je to, da se je to zgodilo v času, ko sem si najmanj želela nehati kaditi. Verjamem, da je Bog posegel tudi v to mojo razvado.

Ob vseh čudovitih Božjih posegih pa je prav, da povem, da nama v zakonu s šestimi otroci ni prizaneseno s preizkušnjami. Bilo jih je že toliko, da bi brez Boga, brez življenja po Marijinih sporočilih – torej brez molitve, brez sv. maše, brez zakramentov … marsikdaj obupali. A z Božjo pomočjo so naju težave le okrepile in pomagale pri rasti v svetosti. A to je že druga zgodba … Pomembno je, da nikoli ne pozabiva, da je Bog v najinem življenju razodel svoje veličastvo, kot molimo v svetlem delu rožnega venca.

Sonja Kocjančič

Jakov Čolo (4/5)
MANJ GOVORITI – VEČ PRIČEVATI

Gospa nas v Medžugorju na poseben način kliče k spreobrnjenju. Mnogim romarjem, ki pridejo v Medžugorje, pravim, da se sem ne prihaja zaradi vidcev ali zato, da bi videli kakšno vidno znamenje. Največ, kar lahko romar prejme v Medžugorju, je namreč osebno spreobrnjenje, odločitev, da bomo začeli novo življenje, življenje z Bogom. Še pomembneje pa je ponesti to življenje na svoje domove, ker se Medžugorje ne neha v Medžugorju, ampak ga je treba živeti tudi doma. Ni pomembno reči: bili smo v Medžugorju. Pomembno je, da ostali prepoznajo duha Medžugorja v nas, da vidijo v nas Boga in preko nas začutijo njegovo delovanje.

To je pravi zgled Medžugorja, to je zgled, ki ga Gospa pričakuje od nas. Lahko rečemo, čeprav je to za koga težko: treba je manj govoriti in več pričevati s svojim življenjem. Vsi znamo dobro govoriti, potrebno se je vprašati, ali tudi delamo to, kar govorimo.

Gospa je prišla v Medžugorje kot Kraljica miru. Na začetku nas je poklicala, da molimo za mir, je pa tudi rekla: »Dragi otroci, če nimate miru v svojih srcih, ne morete moliti za mir.« Kaj je lepšega od tega, da ima človek mir v svojem srcu, da ima ljubezen v svojem srcu, da lahko ljubi vsakega človeka, da lahko vsakemu človeku ponudi svojo roko? Naša vera uči vse to. Gospa nas v Medžugorju uči, da moramo ljubimo vse ljudi. Vsem nam je lahko ljubiti svoje prijatelje, svoje bližnje, vendar moramo ljubiti vse ljudi, v vsakem človeku prepoznati Jezusa. Prav tako moramo moliti za vse ljudi, ki še ne verujejo v Boga, ki še niso občutili njegove ljubezni. Za te ljudi moramo biti zgled.

(Glasnik Mira št. 2/2013.
Prevod: P. Černivec)

POROMALI SMO

Pri sv. maši v Majčinem selu se nam je pridružila tudi druga slovenska skupina.

Takoj, ko smo prispeli v Medžugorje, smo pohiteli k Mariji.

Tudi brez Križevca ni šlo...

Med letošnjimi prvomajskimi prazniki nas je bilo veliko v Medžugorju.

POROMALI SMO

Romanje v Medžugorje

Vsako leto, včasih tudi dvakrat letno, se v Križah zbere za poln avtobus romarjev. Kam? V Medžugorje, k Mariji Kraljici miru.

Peter Dolinar je vztrajen, prizadeven organizator. Tudi letošnjo pomlad je z vabili na romanje potrkal na naša srca. Greš? Ne vem, ne morem, imam obveznosti ...

Sedeži v avtobusu so bili hitro zasedeni, v meni pa je vedno bolj tlela želja, da bi tudi jaz šla. Tako se je prav zadnji dan pred odhodom zgodilo, da se je v avtobusu pojavil prosti sedež– in odločila sem se za pot. Na pot je vsak izmed nas nesel svoje bolečine, težave, prošnje, zahvale, priporočila, pričakovanja, želje ...

Romarji smo bili mladi, starejši, stari. Znanci in popolnoma novi obrazi. Potem ko smo se štiri dni družili, smo postali kot ena družina.

Na začetku dolge poti z Gorenjske v hercegovsko kamenje smo, na predlog našega spremljevalca Janeza Ahačiča, sprejeli moto romanja: Marija, hvala ti za vse. A tudi dolga pot je hitro minila, ker sta nas Peter in Janez ves čas pripravljala na srečanje z Marijo in dogajanjem v Medžugorju.

Že prvi večer smo skupaj z množico romarjev pokleknili pred izpostavljenim Najsvetejšim na velikem prostoru pred cerkvijo. Zdravi in bolni, mladi in starejši, zaskrbljeni in radostni, vsi smo bili skupaj!

V petkovo jutro smo zakorakali – na križev pot na Križevac. Noge so bile težke, a premišljevanja ob postajah križevega pota so se nas močno dotaknila. Peter nas je od Jezusovega trpljenja usmerjal k težavam, krizam, odločitvam našega vsakdanjega bivanja in življenja. Molili smo za to, da bi znali nositi svoje krize in križe, pomagati drugim, ko to potrebujejo, podati roko trpečemu in z njim občutiti bolečino, pa tudi jokati z žalostnim.

Pot na Križevec je tako šola življenja za dobrega človeka, pravega kristjana.

To, da lahko nasloniš glavo na križ vrh hriba, je treba doživeti. Tudi sklenjene roke vse skupine v krogu, ki v soncu na vrh Križevca poje v čast Bogu in Mariji, je treba doživeti.

Takrat ni težko objeti znancev in prijateljev in zaželeti: »Mir s tabo!«
Imeli smo srečo, da smo lahko poslušali pričevalca Gorana. Zgovoren Dalmatinec nam je pripovedoval svoj križev pot. Njegove postaje so ga vodile od nesrečnega otroštva v neurejeni družini do cigaret, alkohola, drog, vzgojnih zavodov, različnih deliktov, poskusov samomora do klošarja na ulicah. Na ulici je preživel enajst let. Življenje brez vere, upanja, brez Boga ga je pripeljalo v medžugorsko komuno, kjer je srečal prijatelje in Boga. Pobral se je in si ustvaril družino. Zdaj živi z ženo in s petimi otroki v Medžugorju in pričuje nam vsem: »Ne izgubite zaupanja v Božjo pomoč in ne izgubite upanja za nobenega človeka!«
Toliko pozitivnega se je dogajalo in se še dogaja v tem hercegovskem kraju! Tudi srečanje s sestro Kornelijo v sirotišnici je bilo nepozabno. V sirotišnici so zbrani otroci, trenutno so stari od deset mesecev do petindvajset let. K sreči so vendar našli kraj, kjer zanje skrbijo, jih vzgajajo, jim omogočajo šolanje in jih tako vodijo v odgovorno samostojno življenje. To, da sestro Kornelijo kličejo mama, pove vse!
Med molitvijo rožnega venca in premišljevanji ob reliefnih podobah smo se povzpeli še na Crnico, zapeli Sveto noč in se tako približali Marijinemu kipu na kraju prikazovanja.
Mislim, da smo vsi romarji v teh dneh doživeli milosti Medžugorja. Mnoga drobna doživetja, mnoge medsebojne pozornosti in dobra dela ne bodo pozabljena. Lepo je doživeti pomoč ob težkem spustu s Križevca, če te boli koleno. Ne moreš pozabiti sreče 80-letnega možakarja, ki je s palicami po operaciji premagal vse visoke kamne na poti in na cilju s solzami v očeh doživel čestitke cele skupine.
Srečo in izkušnje, bolečine in dobre sklepe je treba deliti, predvsem pa po vrnitvi nesti v življenje, zlasti med ljudi, ki milosti Medžugorja še niso doživeli. Kajti Marija pravi: po vašem ravnanju bodo ljudje spoznali, da ste bili v Medžugorju s srcem.
Milena Muzik

VSE JE BOŽJE DELO

Uresničile so se mi desetletne sanje, da sem ravno na sv. Jožefa dan, na začetku pomladi, odpotovala na svoje prvo romanje v Medžugorje. Srčna zahvala za to gre moji prijateljici Damijani, ki mi je z odločnim vpisom med romarje prižgala zeleno luč.

V prijetni manjši skupinici žensk in z našim spremljevalcem Janezom sem se počutila čudovito. V veselju in navdušenju, ki nas je prevevalo, v predani molitvi in priprošnji k Mariji smo po nekaj urah vožnje srečno prispeli v Medžugorje.

Dogodki, ki so se zvrstili v treh dneh, so v meni pustili neizbrisen pečat. Vzpona na Križevac in k Mariji na Crnico sta me napolnila z notranjim mirom, izjemno ponižnostjo in tiho radostjo. Zbranost pred kipom Marije, Kraljice miru, sv. maša, češčenje Najsvetejšega in sv. spoved pa so me napolnili z milostjo trenutka, v katerem sem se zavedela, da je vse to božje delo.

V ženski komuni Cenacolo me je globoko pretresla in se me dotaknila izpoved Adrijane. Spoznala sem, da ima za vsakega izmed nas Bog svoj načrt in da nikoli ni prepozno, da nas Bog razsvetli, kjerkoli smo. Pomembno je le zaupanje v njegovo vsemogočnost, usmiljenje, dobroto in brezpogojno ljubezen. V skupnosti ranjenih družin sem občudovala sestro Kornelijo, zares božjo poslanko, ki posveča svoje življenje ubogim sirotam. Naj ji Bog poplača vse dobro.

Ko sem o teh ljudeh in njihovih pretresljivih zgodbah ter usodah razmišljala, sem spoznala, da je bilo do sedaj v mojem življenju še premalo globoke, predane in ponižne vere v Boga. Vse preveč sem se čustveno iskala in analizirala samo sebe.

O Bog, naj bo moje življenje zaradi tvoje bližine polno neuničljive svetlobe in brezpogojne ljubezni. Samo Ti si pot, resnica in življenje.

Hvala Materi Mariji, Jezusu in vsem dobrim ljudem za čudovite trenutke vsega globokega, lepega, kar mi je bilo dano doživeti, videti in spoznati ter s tem oplemenititi svoje srce.

Erna Zupan

POROMALI SMO

Utrinki s prečudovitega romanja južne Primorske, 25.–27. april 2015.

BINKOŠTI – ROJSTNI DAN CERKVE

Delovanje Svetega Duha v vsakdanjem življenju

Naše življenje je polno čudovitih dokazov delovanja Svetega Duha. Bog je vedno na delu, posebej danes. Iz ljubezni nam daje svoje darove, zato upravičeno pričakuje, da mu bomo odgovorili z ljubeznijo. „Največja znamenja delovanja Svetega Duha so spreobrnjenje človeka in zaupanje v Boga ….“ To je zelo težko in samo milost more v nas prebuditi vero. Zato so najmočnejši dokazi delovanja Svetega Duha številna spreobrnjenja ljudi.

- Dekle, romarka iz Slovaške, je leta živela brez vere in Boga. Celotna družina je bila brezbožna. Ko se je vračala z morja, se je ustavila v Medžugorju. Zgodil se je čudežni dotik milosti, ki je v njej prebudil vero. Vrnila se je domov in to povedala svojim. Družino je objel Božji duh, vsi so se spreobrnili. Zdaj vsi vsak dan molijo, vsako nedeljo gredo k maši. Ne morejo si zamisliti svojega življenja brez Boga …
- Oče je preklinjal in bil alkoholik, naenkrat je doživel spreobrnjenje …
- Mladenič je bil ateist. Ko je nekega dne slišal za Jezusa, se je popolnoma odločil zanj.

- Lahkoživo dekle je na nekem seminarju doživelo spreobrnenje in po nekaj mesecih odšlo k sestram matere Terezije …
- Mladenič je bil že zaposlen, naenkrat pa se je odločil za duhovništvo. Mnogi mislijo, da je ta poklic v krizi, on pa vztrajno in z veseljem sprejema njegovo „breme“ …
Tisoči mladih in starejših, ki živijo okrog nas, se prepuščajo delovanju Svetega Duha …

Binkošti so eden največjih praznikov, kar jih praznujemo. Spominjamo se trenutka, ko je Božji Duh napolnil prvo malo Kristusovo skupnost. To je tudi naš praznik, ker so binkošti „rojstni dan“ Cerkve, katere člani smo tudi mi. Kdo je Sveti Duh? Sveti Duh je ljubezen Očeta in Sina, tretja božja oseba Svete Trojice. To je nezasluženi dar, milost, ki prebiva v nas. On nas dela nova bitja, da postajamo podobni Jezusu, popolni ljudje.

Sveti Duh nam svetuje, nas uči, opozarja, tolaži, vodi, ščiti, varuje. Pomaga nam potrpežljivo nositi križ, premagovati skušnjave, zavestno izpolnjevati krščanske dolžnosti. Uči nas moliti. Sveti Duh je našo dušo objel pri svetem krstu, se v njej nastanil in tam prebiva, dokler ga ne odženemo s težkim grehom. Duh uresničuje stalno Kristusovo prisotnost v njegovi skupnosti – Cerkvi. Sveti Duh nas zbira, vodi in spremlja. Po njegovi spodbudi globlje spoznavamo besede Svetega pisma, z njegovo močjo svetu posredujemo Kristusovo rešenje. Ne pozabimo, ni dovolj, da je Bog nad nami in z nami, potrebno je, da je prav v nas – in to je Sveti Duh.

Kako je to čudovito urejeno: Bog Oče nas je ustvaril, Bog Sinu nas je odrešil, Bog Sveti Duh pa nas posvečuje. Razsvetljuje nas, da spoznavamo resnico, krepi nas, da resnico oznanjamo in po njej živimo. Jezus ni prišel k nam zato, da bi se malo sprehodil med nami in odšel, ampak da bi prebival z nami in med nami. Prišel je, da ostane tukaj, da z močjo svojega Duha to zemljo spremeni v nebesa, človeštvo v Božjo družino, vsako človeško bitje v Božjega otroka.

Kristus je najprej obljubil Duha svojim apostolom: „Jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal z vami vekomaj“ (Jn 14,16). Obljubo je izpolnil na binkošti: apostoli so bili napolnjeni s Svetim Duhom in njegovo delovanje je bilo očitno.
Vemo, kako so apostoli doživeli binkošti: s šumenjem vetra in z jeziki plamenov je Sveti Duh zaznamoval svoj prihod ter svojo posebno osebno prisotnost v duhu in srcih apostolov,

ki je od takrat bogatila njihovo življenje in spremljala njihovo usodo. Zapisano je: „Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in so začeli govoriti v tujih jezikih, kakor jih je Duh nagovarjal“ (Apd 2,4). Od takrat se je njihovo življenje spremenilo in njihova beseda je imela Božjo moč – dvanajst ribičev iz Galileje, dvanajst strahopetnih nevednežev je šlo po svetu, da bi oznanjali Boga, da bi svet obogatili z Bogom, z besedo in s krvjo Križanega.

Evangelist Janez pravi, da je Kristus svojim učencem podelil Svetega Duha že takoj, ko se je prvič po vstajenju srečal z njimi – zgodilo se je na istem mestu kot binkošti, ko je – tako Apostolska dela – Sveti Duh prišel v vidni podobi. Vidno pa ni prišel samo na apostole, ampak se je to odražalo tudi na vseh, ki so poslušali njihovo oznanjevanje, in na tistih, ki so se dali krstiti. Takrat je torej Sveti Duh vstopil v ta svet. Torej je podaritev Svetega Duha dar Kristusovega vstajenja. Sam Vstali je vir tega Duha, njegov nositelj in delitelj („dihnil je vanje … prejmite Duha!“).

Do prihoda Svetega Duha so bili, kljub Kristusovim naporom, apostoli trdega srca in slabotni. Prihod Svetega Duha pa jih je utrdil v resnici, da so neustrašno oznanjali križanega Kristusa in pogumno prenašali preganjanja, zapore, bičanja … Veseli so bili, ker so za Kristusa trpeli preganjanje. Bili so prepričani, da so našli pravo pot za svojo življenjsko in večno srečo; da ni druge resnice, kot samo tista, ki jim jo je povedal Jezus, in da ni druge poti razen tiste, ki jim jo je zarisal Jezus. Bili so najsrečnejši ljudje na svetu in čutili so potrebo, da svojo srečo oznanjajo tudi drugim.
Prve binkošti so bile že davno tega, trajajo pa še danes, trajno se ponavaljajo: vsak od nas svoje binkošti doživi na dan sv. birme, ko prejme „pečat darov Svetega Duha“ in se obogati z Bogom – z darovi Duha.

Ne pozabimo: z zakramentom svete birme potrjen kristjan prejme obilje novih milosti – sedem darov Svetega Duha, ki mu bodo pomagali v življenju, pri delu in osebnem razvoju tako, da bo postajal vedno bolj podoben svojemu Gospodu, da bo vedno bolj sposoben pričevati za Gospoda, da bo z njegovo osebno rastjo rasla tudi Cerkev.

Ne pozabimo: ko smo prejeli zakrament svete birme, na dan svojih binkošti, je vsak od nas še enkrat prejel pečat Boga Svetega Duha. Potrebno je ponoviti: Binkošti nenehno trajajo. Vsi potrebujemo resnico, moč in tolažbo Svetega Duha. Potrebna nam je milost, da pridemo do Boga.

MOLITEV K SVETEMU DUHU

Sveti Duh, razsvetljuj s svojo lučjo svojo Cerkev!
Razsvetli vse nas v teh dneh skušnjav,
negotovosti in nejasnih teženj.
Razsvetli s svojo lučjo vse tiste,
ki ponižno iščejo resnico, da v njej najdejo mir.
Razsvetli nam pamet,
da nikoli ne bi zamenjali resnice z zmoto, dobrega z zlim.
Osvobodi nas nesporazumov.
Utrjuj nas, da ne bomo slabeli pod udarci življenja,
brani nas skušnjav, pomagaj nam obvladati strasti
in potrpežljivo prenašati nepravičnosti.
Daj, da ostanemo trdni v veri,
da ljubimo tiste, ki nas ljubijo,
in tiste, ki nas ne marajo.
Tolažnik ubogih, podeli svojo tolažbo vsem, ki trpijo.
Naj Tvoja tolažba vnese luč v srca in duše,
ki jih duši tema obupa in bolečine.
Omehčaj trdoto naše nravi,
ogrej ledena srca in ne dovoli,
da bi hodili po poti zla.
Daj nam potrebne kreposti za življenje,
srečno smrt in vsem večno srečo pri Bogu. Amen.

Ko hodimo proti večnosti, proti svoji končni sreči in miru, nam Sveti Duh razsvetljuje pot; potrebna nam je Božja resnica; če iskreno odpremo oči, uho in srce, nam jo bo Sveti Duh „namignil“. Glede na to, da smo vsi več ali manj slabotni in grešni, ne vemo, ne kako jo najti ne kako ohraniti. Potrebni so nam moč, vztrajnost in pogum, ki nam jih zagotavlja Sveti Duh.

Vsi bolj ali manj trpimo, se znajdemo v različnih težavah in stiskah, a potolažiti nas more samo Bog – z močjo svojega Duha Tolažnika. Da bi nam olajšal življenje, Gospod pošilja nam in svoji Cerkvi Duha Tolažnika, Duha veselja in miru, Duha resnice in moči.

Prav Sveti Duh prinaša mir in radost, tolažbo in življenjsko srečo. On povezuje osebe, pomaga odpuščati in uresničevati nove odnose med ljudmi. Zato so ljubezen, odpuščanje in sprava pogoji, ki morajo biti izpolnjeni, da se lahko Sveti Duh naseli v naše srce, da potem o njem lahko pričujemo in ga posredujemo drugim. Delovanje Duha je očitno tudi v Cerkvi. Sveti Duh jo posvečuje z milostjo, s krepostmi in svojimi darovi. Prav Sveti Duh v njej je zagotovilo resnice, garancija nezmotljivosti.

Sveti Duh deluje tudi v nas. Zavedamo se svojih slabosti in

Kristusovih besed: *„Brez mene ne morete ničesar storiti“ (Jn 15,5)* in besed sv. Pavla: *„Vse premorem v njem, ki mi daje moč“ (Fil 4,13).* Sveti Duh nam je poslan predvsem zato, da uredi naš odnos z Bogom in do sveta. Razsvetljuje naš razum z darom *modrosti*, da spoznamo smisel življenja; z darom *razuma,* da dojamemo verske resnice; z darom *znanja*, da druge poučujemo, z darom *sveta,* da premagujemo dvome. Krepi našo voljo z *darom moči,* da vzdržimo v skušnjavah in težavah; z darom *pobožnosti* veča našo poslušnost Bogu in nam z darom *strahu Božjega* pomaga ljubiti Boga in ga nikoli ne užaliti.

Brez teh darov je človeški razum slep za večno resnico, volja pa nima prave moči za dobro. Sveti Duh je *ljubezen. V n*aših srcih vnema ljubezen do Boga in bližnjega. Je *tolažnik* v žalosti, tesnobi, osamljenosti, ker trajno živi in deluje v nas. Petrova pridiga na binkošti je bila razodetje Duha, s katerim je bil on napolnjen; po delovanju Svetega Duha je tistega dne sprejelo vero več kot tri tisoč ljudi. To je prvi čudež Svetega Duha. Sv. Peter je rekel množici: *„Spreobrnite se! Vsak izmed vas naj se dá v imenu Jezusa Kristusa krstiti v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha“ (Apd 2,38).* Peter je z močjo Svetega Duha oživljal mrtve, zdravil bolne, čudežno je bil rešen iz Herodovega ujetništva. Največje znamenje delovanja Svetega Duha je bil notranji obrat in sprememba, ki se je videla na ljudeh.

Kaj moramo mi storiti? Kakšen naj bo naš odnos do Svetega Duha?

Treba je pogosto oživljati vero v Svetega Duha, tretjo osebo Svete Trojice, vzbujati v sebi zavest o njegovi ljubezni do nas in njegovi prisotnosti v naši duši. Od tu bo izvirala ljubezen in hvaležnost do njega, želja, da se z njim pogovarjamo, da ga prosimo pomoč za naš razum, za našo krhko voljo in naše hladno srce. Zato prisluškujmo njegovim navdihom in se odzivajmo njegovim spodbudam. Samo dejstvo, da smo bili krščeni in birmani, nas ne bo posvetilo. Potrebno je naše sodelovanje in vztrajna volja, da delamo dobro in se borimo proti grehu.

p. Petar Ljubičić
(prevod Petra Černivec)

VABILO NA 2. SLOVENSKI MARIJIN DAN

Vse bralce revije Mir – Odmev Medžugorja, vse medžugorske romarje, vse Marijine častilce in častilce njenega Sina Društvo Mir vabi na 2. slovenski Marijin dan, ki bo **13. junija 2015 v Velesovem oz. v Adergasu na Gorenjskem.**

Letošnje srečanje bo potekalo **po naslednjem PROGRAMU**:
8.45–9.00 – Zbiranje
9.00–10.15 – Molitev rožnega venca, litanije Matere Božje, molitev k Sv. Duhu
10.15–10.30 – Odmor
10.30–12.30 – Sveta maša z govorom ljubljanskega nadškofa metropolita **msgr. Stanislava Zoreta**
Vera, 7 x Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu
Blagoslov nabožnih predmetov, vode, olja
Molitev za ozdravljenje na duši in telesu
13.00–14.30 – Odmor za kosilo
14.30–16.00 – Pesmi s festivala mladih
Govor oz. pričevanje **g. Dinka Bizjaka** ter **Mitja in Milene Rudolf**
Sadovi Medžugorja: **Marijini obroki,** kratka predstavitev projekta
16.00–16.30 – Odmor
16.30–17.30 – Češčenje sv. Rešnjega telesa in zaključek

Pot do Velesovega: Peljete se po avtocesti proti Gorenjski – iz Ljubljane proti Kranju.
Varianta 1: izvoz 11 – Vodice, v Vodicah smer Brnik, nato skozi Spodnji in Zgornji Brnik do Cerkelj, v Cerkljah levo za Visoko/Adergas. V vasi Češnjevek je odcep desno za Adergas.
Varianta 2: izvoz 9 – Kranj vzhod, peljite proti Šenčurju, sredi vasi peljite za smer Trata pri Velesovem.
Posamezniki, ki pomagajo pri organizaciji prevozov na romanje v Velesovo: *Štajerska* – Majda 040/834-389; *Bela krajina, Novo mesto, Trebnje, Ivančna Gorica* – Branka 040/844-317; *Notranjska, Logatec, Vrhnika, Ljubljana* – Franc 041/664-164; *Severna Primorska* – Liljana R. 041/636-639; *Južna Primorska* – Liljana Š. 031/392-966; *Gorenjska* – Janez 031/325-648.
Ob prihodu se bo za 2 € možno naročiti na **toplo malico** (pol klobase/par hrenovk s kruhom), ki se bo delila v odmoru za kosilo.
Za morebitne **dodatne informacije** lahko **po 19. uri** pokličete Tanjo 041/487-210 ali Petro 030/308-686.
Vse bralce prosimo za molitveno podporo, da bi ta dan izpolnil svoj namen.
Veselimo se dneva, ki ga bomo preživeli skupaj – ob Mariji!

Društvo Mir

KOTIČEK MLADIH

Jim Caviezel o svoji življenjski vlogi

Nikoli ne bi zbral moči za igranje Jezusa, če ne bi bilo Medžugorja, kjer sem se naučil iskreno moliti

To je pogovor, ki ga je ameriški igralec Jim Caviezel, poznan predvsem po svoji vlogi Jezusa Kristusa v filmu Mela Gibsona *Kristusov pasijon*, objavil v avstrijski reviji OasedesFriedens. V njem igralec spregovori o globoki duhovni izkušnji, ki jo je doživel v času snemanja filma. Govori o tem, kako pomembno vlogo je imelo Medžugorje na njegovi življenjski poti. Hrvaški prevod je bil objavljen v reviji Glasnik mira.

Jim-Caviezel

Jim, ali nam lahko poveš, kako si slišal za Medžugorje?

Moja žena je bila v Medžugorju, ko sem na Irskem snemal film *Monte Cristo*. Ni nam šlo ravno najbolje, čeprav sem delal sedem dni na teden. Nekega dne me je poklicala in že po njenem glasu sem spoznal, da se je pri njej nekaj spremenilo. Začela mi je pripovedovati o Medžugorju in rekla, da bo eden od vidcev prišel na Irsko … Prekinil sem jo z besedami:

»Poslušaj, sedaj imam pomembnejše delo. Sedaj nimam časa za to, niti za neke vidce.« Poleg tega sem si mislil, da mi kot katoliku ni treba brezpogojno sprejeti Fatime, Lurda ali Medžugorja. Tako sem razmišljal.

Spomnim se, da smo bili v katoliški šoli, v katero sem hodil, na začetku vsi navdušeni nad medžugorskimi dogajanji, nato pa smo slišali, da tamkajšnji škof zanika prikazovanja in trdi, da so lažna; tako je tudi naš interes ugasnil.

Kakorkoli že, Ivan Dragićević je prišel na Irsko. Jasno mi je bilo, da zanj ne bom imel časa, saj sem moral neprestano delati. Neki četrtek pa se moj filmski partner Jim Hariss ni počutil dobro in dobil sem prost dan, tako da sem bil lahko navzoč na enem prikazovanju. V prepolni cerkvi sem stal zadaj in ni mi bilo povsem jasno, kaj se dogaja. Nenadoma pa je v času videnja človek, ki je bil zraven mene, vstal s svojega invalidskega vozička in padel na kolena. Bil sem globoko ganjen. Ta invalidni človek, sem pomislil, je svojim bolečinam navkljub klečal na mrzlih kamnitih tleh in molil! Danes mi je jasno, da me je samo Bog lahko tako dobro poznal, da je vedel, kje se me mora dotakniti.

Čeprav se morda sliši neobičajno,

sem v nedeljo, ki je sledila, dobil še en prost dan, tako da sem se lahko srečal z Ivanom, kar je bila pravzaprav posebna želja moje žene. V času videnja sem klečal poleg njega in rekel v svojem srcu: »V redu, tukaj sem in pripravljen sem. Naredi z menoj, karkoli želiš.« V istem trenutku sem začutil, kako me nekaj zapolnjuje. To je bilo povsem preprosto, pa vendar enkratno. Ko sem vstal, so mi iz oči tekle solze in začel sem jokati z vsem srcem. Ivan mi je rekel: »Jim, človek vedno najde čas za tisto, kar ima rad. Če kdo nima časa, sreča dekle, v katero se zaljubi, in najde čas zanjo. Ljudje nimajo časa za Boga, ker ga ne ljubijo.«

To me je resnično pretreslo in vprašal sem se, ali imam jaz čas za Boga. Ivan je nadaljeval: »Bog te vabi, da moliš s srcem.« »Kako naj to storim?« sem ga vprašal. »Tako, da začneš moliti.« V tem trenutku se je v mojem srcu odprlo eno okno. Niti v najbolj drznih sanjah si nisem mogel misliti, da bi bilo kaj takega mogoče. Šla sva v restavracijo in priznati moram, da mi hrana in vino še nikoli nista bila tako dobra kot tisti večer.

V meni se je nekaj začelo spreminjati. Pogosto me je žena hotela naučiti moliti rožni venec, jaz pa sem to vedno zavračal. Sedaj sem želel moliti rožni venec, čeprav nisem točno vedel, kako. Čutil sem le, da se je moje srce odprlo.

Nekega jutra sem rekel vozniku, ki me je vsak dan vozil na snemanje: »Ne vem, kaj vi mislite o tem, ampak jaz bi želel moliti rožni venec.« Na moje presenečenje mi je odgovoril: »V redu, moliva.«

V topli luči ljubezni, ki sem je čutil v sebi, sem začel spoznavati, kje se v resnici nahajam in kakšne skušnjave imam, kakšni so moji občutki, kako sem slaboten in kako kruto v svojem srcu sodim ljudem.

Kdaj pa si prvič šel v Medžugorje?

Ob koncu snemanja, ki se je končalo na Malti, sem se odločil iti v Medžugorje. Bil sem prepoln notranjih pričakovanj.

Ko sem imel dvajset let, mi je neki notranji glas dejal, da bi jaz moral postati igralec. Ko sem o tem govoril z očetom, mi je odgovoril: »Če Bog od tebe kaj želi, je to gotovo to, da postaneš duhovnik. Zakaj bi želel biti igralec?« Tudi jaz tega takrat nisem razumel.

Sedaj sem si ponovno postavil vprašanje, ali Bog želi, naj bom igralec, zato da bom zaslužil veliko denarja in postal bogat. Zavedal sem se neravnovesja v svetu med maloštevilnimi, ki imajo veliko, in številnimi, ki imajo premalo za osnovno življenje, in bil sem prepričan, da Bog ne želi, da bi bilo tako, ter da se moram tudi sam odločiti, komu želim služiti: bogastvu, ki mi ne daje trajnega veselja, ali Bogu, ki želi voditi moje življenje!

Medžugorje me je spominjalo na

Betlehem in pomislil sem: tako kot je bil Jezus rojen v majhnem mestu, tako se tudi Mati Božja prikazuje v nekem revnem mestu med hribi.
Štirje dnevi, ki sem ji preživel v Medžugorju, so bili prelomnica mojega življenja. V začetku sem se še čudil, kako veliko ljudje tu molijo. Vse me je spominjalo na košarkarski tabor in mislil sem si: saj se tudi tam ne igra samo enkrat na dan, ampak vedno znova in znova, ves čas. V šoli prav tako ne beremo samo enkrat na dan, ampak ves čas, vedno znova. Prve dni v Medžugorju sem pri molitvi občutil notranji nemir, ker nisem bil vajen toliko moliti, zato sem prosil Boga, naj mi pomaga. Po štirih dneh sem želel samo še moliti.
Kadarkoli sem molil, sem se počutil povezanega z Bogom. To je izkušnja, ki jo želim vsakemu katoliku! Mogoče sem kot otrok doživel kaj podobnega, pa sem potem to pozabil. Sedaj mi je bilo to podarjeno.Ta izkušnja se je nadaljevala tudi doma. V družini skupaj živimo zakramente. Z otroki vsak dan molimo rožni venec na poti v šolo. Če jaz ne začnem takoj, potem začne moliti moj sin.
Ko sem prišel v Medžugorje drugič, sem pričakoval, da se bo ponovila izkušnja s prvega obiska, a bilo je drugače. Po kosilu so me romarji povabili, naj grem z njimi v Široki Brijeg k patru Jozu Zovku. To si je nadvse želela moja soproga. Patra Zovka nisem poznal, kar pa se je o njem govorilo, se me je globoko dotaknilo. Srečal sem se z njim.
Položil je roke na moje rame. Jaz pa sem položil svoje roke na njegove rame. On je položil roke na mojo glavo in jaz sem položil roke na njegovo glavo. V tem trenutku sem v sebi slišal besede: »Ljubim te, brat. Ta človek ljubi Jezusa.« Pater Jozo se je obrnil k svoji prevajalki in jo v hrvaščini vprašal, kdo sem jaz, ter rekel, da se želi pogovoriti z menoj. To je bil začetek prijateljstva, ki traja vse do danes.
Časovno je bilo to neposredno po koncu snemanja filma *Kristusov pasijon*, med katerim sem v sebi velikokrat čutil, kakšne sile se v meni borijo.

Ali nam lahko poveš, zakaj si to tako doživljal in kakšna je povezava med tem filmom in Medžugorjem?

Zagotovo poznate izraz »prečkati Rubikon«, kar pomeni, da ni več poti nazaj. Film *Kristusov pasijon* je zame bil tak Rubikon. Ko se je začelo snemanje, sem imel 33 let, ravno toliko kot Jezus. Vedno sem se spraševal, ali sem vreden igrati Jezusa. Ivan Dragićevič me je opogumljal in mi govoril, da Bog nikoli ne izbira najboljših, kar on, Ivan, vidi tudi na samem sebi. Brez Medžugorja ne bi nikoli sprejel te vloge, v Medžugorju se je namreč moje srce odprlo za molitev in zakramente. Vedel sem, da moram biti Jezusu čisto blizu, če ga želim igrati.

Vsak dan sem šel k sveti spovedi in na evharistično češčenje. K sveti maši je hodil tudi Mel Gibson, a le, če je bila v latinščini, kar je bilo dobro, ker sem se učil tudi latinščine.

Vedno so prihajale nove skušnjave, pred katerimi sem se moral braniti in v tej notranji borbi sem velikokrat občutil notranji mir. Na primer, v sceni, v kateri k meni prihaja Marija, Božja Mati, in ji jaz rečem: »Poglej, vse delam novo.«

To sceno smo ponovili štirikrat in jaz sem vseeno čutil, da sem preveč v ospredju. Nato se je nekdo zaletel v križ in izpahnila se mi je leva rama. Od nenadne in silne bolečine sem izgubil ravnotežje in padel pod bremenom križa. Z obrazom sem udaril v umazano zemljo in kri mi je pritekla iz nosa in ust.

Ponovil sem besede, ki jih Jezus izreče materi: »Poglej, vse delam novo.« Rama me je neopisljivo močno bolela, ko sem počasi objel križ in pri tem občutil, kako je dragocen. Tedaj sem nehal igrati in videti je bilo le Jezusa. On je stopil v ospredje kot odgovor na moje molitve: »Želim, da ljudje vidijo tebe, Jezus, ne mene.«

Zahvala gre neprekinjeni molitvi rožnega venca – ne vem, koliko rožnih vencem sem zmolil med snemanjem – čutil sem posebno ozračje. Vedel sem, da ne smem preklinjati, da ne smem biti nesramen, ko želim članom ekipe kaj povedati. Večina med njimi ne pozna Medžugorja, a vsi so odlični igralci in bili smo veseli, da smo jih dobili. Kako pa naj jim drugače prenesem Medžugorje, če ne s svojim življenjem?

Medžugorje za mene pomeni živeti po zakramentih in v edinosti s Cerkvijo. Medžugorju se lahko zahvalim, da sem začel verjeti, da je Jezus resnično navzoč v evharistiji in da mi odpušča moje grehe. Preko Medžugorja sem izkusil, kako močna je molitev rožnega venca in kakšen dar je sveta maša.

Kako bi lahko ljudem pomagal, da bi bolj verjeli v Jezusa? Doumel sem, da se to lahko zgodi le, če je Jezus v meni navzoč po evharistiji – tako lahko ljudje preko mojega življenja vidijo Jezusa. Ko smo snemali sceno zadnje večerje, sem imel v posebnem žepku na notranji strani obleke relikvije svetnikov in košček relikvije s Kristusovega križa.

Imel sem močno željo, da bi bil Jezus resnično prisoten in prosil sem duhovnika, naj izpostavi Najsvetejše. Najprej tega ni želel storiti, a sem ga vztrajno prosil; bil sem tudi prepričan, da Ga bodo ljudje, če bom jaz gledal v Kristusa, lažje prepoznali v meni. Duhovnik je stal s Najsvetejšim v rokah tik ob snemalcu in se mi skupaj z njim približeval. Ko ljudje v filmu vidijo svetlikanje v mojih očeh, ne vedo, da pravzaprav vidijo Jezusa, odsev posvečene hostije v mojih zenicah. Tako je bilo tudi v sceni križanja: duhovnik je bil

navzoč in je v rokah držal Najsvetejše, jaz pa sem med tem brez prestanka molil.

Največji izziv v filmu niso bili, kot sem sprva mislil, učenje besedil v latinščini, aramejščini in hebrejščini, ampak telesni napori, ki jih je bilo treba zdržati.

Pri zadnji sceni sem imel izpahnjeno ramo, ki je padla iz sklepa vsakič, ko je nekdo udaril v križ. Pri bičanju so me biči dvakrat zares zadeli in na hrbtu sem imel rano, veliko 14 cm. Moja pljuča so bila polna tekočine in imel sem pljučnico. Temu je treba dodati še pomanjkanje spanja: več mesecev sem vsako jutro vstajal ob treh, ker je samo ličenje trajalo osem ur …

Poseben izziv je bil mraz: temperature so bile komaj nad ničlo, kar je bilo posebej težko v sceni križanja. Moj kostum je bil le en kos lahkega platna …

Pri snemanju zadnjega kadra so bili oblaki zelo nizko in strela je udarila v križ, na katerem sem bil pritrjen. Okrog mene je bila naenkrat zamolkla tišina in čutil sem, kako se mi dvigujejo lasje na glavi. Okoli 250 ljudi, ki so stali okrog mene, je videlo, kako se je moje telo zasvetilo, in opazili so ogenj na levi in desni strani mojega telesa. Mnogi so bili pretreseni nad tem, kar so videli.

Vem, da je *Kristusov pasijon* film ljubezni, morda eden največjih. Jezus je danes tarča nasprotovanj, morda bolj kot kdajkoli. Mnogi dejavniki grozijo ustvarjenemu svetu, ampak vera v Jezusa je izvir veselja. Mislim, da nas Bog v tem času še posebej kliče in da moramo s srcem in z vsem življenjem odgovoriti na ta klic.

Prevedla Klavdija Jurišič

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. april 2015

V vseh mojih otrocih poskušajte videti nekaj dobrega in jih poskušajte razumeti

V tem stavku je čutiti, da Marija sprejema materinstvo za prav vsakega izmed nas. To je drža polna razumevanja, strpnosti, odpuščajoče ljubezni.
Pred kratkim je v pokoj odšla gospa, ki mi v življenju ni bila preveč naklonjena. Imela sem težave, kako jo sprejemati. Molila sem za milost, da bi v njej videla Jezusov obraz. Razmišljala sem o vzrokih za njeno ravnanje. Iz zgodbe o njenem življenju, ki jo je sama povedala in je prišla do mene, sem spoznala, da je imela težko življenje, da je doživela veliko nesprejetosti. Trudila sem se razumeti jo. Nekega dne sem jo srečala na pogovoru s sodelavko in sem tudi njej ponudila čaj, ki sem ga ravno pripravljala. Prijazno je odklonila, a je bilo to dovolj, da sva se zapletli v pogovor. Bilo je pred mojim romanjem v Medžugorje, kar sem ji tudi omenila. Videla sem, da jo zanima, pa sem ji poklonila Marijino "osebno izkaznico".
Ob njenem slovesu sem se najprej opravičila, ker sem imela druge obveznosti, a ko sem se vračala, sem začutila, da moram tudi osebno do nje. Prej polna sobica ljudi je bila sedaj prazna, bili sva sami. Prisrčno sva se objeli in ob slovesu mi je rekla, da bo sedaj njena prva pot v

Medžugorje. Hvala Nebeški Materi!

Z radostjo živite Evharistijo

Jezus se nam prvi daje v zakramentu sv. evharistije. Če Ga redno prejemamo, okrepljeni z Njim postajamo tudi mi vse bolj daritev za druge. Evharistija je namreč zahvaljevanje. In daritev. Živeti evharistijo pomeni darovati se s hvaležnostjo. Darovati, tudi če na videz nimamo nič. Imamo pa sebe, svoje misli, besede, delo. Če smo bolni in nebogljeni, darujmo Bogu svojo bolezen, trpljenje, nebogljenost in s hvaležnostjo sprejemajmo pomoč, ki nam jo dajejo drugi. Če imamo kaj materialnega, vsaj malo delimo z drugimi, z ljubeznijo – brez skritih preračunljivih misli. Če kaj znamo, delimo znanje, spretnosti … Odločitev, ali bomo delili, storili kaj dobrega in sprejemali, kar nam dajejo drugi, je naša! Bog nam bo pomagal, da bomo uspešni, če se bomo odločili za to.

Živeti evharistijo pomeni tudi, da pomagamo z darovi za najbolj potrebne. Vsak človek ima poslanstvo, ki ga nekateri ne morejo razviti, ker nimajo možnosti za to, saj nimajo niti osnovnega za preživetje.

Želim, da bi bili vsi moji otroci združeni v ljubezni do Jezusa

Seveda se lahko zgodi, da se človek tudi izgubi. A Mati ima rada vse. Tudi tisti, ki so izgubljeni v očeh ljudi, so še vedno njeni otroci, tudi zanje gori in joče njeno srce. Nikoli ne smemo soditi. Pred kratkim je umrl moški, ki je v očeh ljudi veljal za izgubljenega. Ko pa je nosil svoj križ bolezni, ga je nosil tako, da nihče, niti najbližji niso vedeli, da umira, imel je raka po vsem telesu. Do skoraj zadnjega dne ni s svojimi bolečinami nikogar obremenjeval, nikomur potožil, le tiho se je zvijal od bolečin, kot so povedali. Verjamem, da so bili ti trenutki zanj milostni in da mu je ob strani stala naša ljubeča Mati.

Medžugorje, 2. maj 2015

On je Ljubezen

Nedolgo nazaj sem pisala o deklici, ki ne more odpustiti Bogu, da ji je vzel njenega očeta. Tako ona to vidi. Ponovno sem razmišljala o njej. Pomislila sem, da ta njena jeza dokazuje, kako resno jemlje Boga. Bog je zanjo Nekdo, ki jo je prizadel, čeprav tega od Njega ne bi pričakovala. Torej, Bog je zanjo oseba! Razočaral jo je, torej verjame, da obstaja in ima z njim osebni odnos. Tako globoko te lahko razočara le nekdo, ki ti je najbolj blizu, ki ti je kot mati, oče, brat ali

sestra, najboljši prijatelj … Molim, da bi ji odprl srce za Njegovo milost, da Ga spozna kot prijatelja in Ljubezen, kajti Bog ne more ravnati drugače kot ljubiti, saj je Ljubezen.

Potrebujem vas, da širite ljubezen mojega Sina

Zelo sem bila vesela naročila papeža Frančiška, da naj širimo evangelij na štiri oči, ne z balkonov ali kateder … Hvaležna sem Bogu, da mi pogosto ob srečanjih položi v pogovor situacije, ko lahko povem kaj o Jezusu ali veri, zaupanju, upanju, ljubezni. Tako se porajajo čudoviti sadovi.
Po dolgem času sem srečala gospo, ki mi je zaupala številne težave. Nisem vedela, ali je verna ali ne, a sem ji povedala svojo izkušnjo, kako se zaupam Bogu, ko imam težave pa tudi sicer, ko jih nimam in kam grem, ko me Jezus vabi: "Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vas bom poživil" (Mt 11,28). Kasneje me je poklicala in povedala, da je bila pri sveti maši in molitvah, čeprav ni točno vedela, za kaj gre, ker je v cerkev hodila le v otroških letih, in da je doživela posebno milost v mali kapeli, ko jo je duhovnik posamično blagoslovil. "Ulile so se mi solze! Bila sem pomirjena in izpolnjena," je povedala in me povabila, da greva naslednjič skupaj in sva šli … in še bova šli …

Molite za svetost svojih pastirjev – da bi mogli v imenu mojega Sina delati čudeže

Pred kratkim sem slišala kritiko duhovnikov od pripadnika Cerkve, ki mi je precej blizu; ta kritika me boli. Spomnim se Maje Zalar, ki je rekla, da ne dovoli kritizirati duhovnikov in da vsakega, ki jih kritizira, vpraša, ali kaj moli zanje. Nisem imela poguma niti časa, da bi karkoli rekla, a premišljujem o tem. Če bi bili duhovniki popolni, Marija ne bi prosila, naj molimo za njihovo svetost. Tudi duhovniki so ljudje kot mi, niso obvarovani greha, nasprotno, še bolj so preizkušani. Spomnimo se sv. Janeza Vianeja, ki ga je hudič dobesedno fizično napadal. Prijateljica mi je pripovedovala, da je za nekega duhovnika namenila en dan posta in da je bil tisti dan tako težak, da je komaj zmogla. Nekdo se je močno boril proti namenu tega posta. A je zmagala in ta duhovnik je bil v nekaj dneh ozdravljen greha, ki se mu je vdajal. Post in molitev delata čudeže.

Marta Ciraj

POSLANKA MIRU

**O, Marija, Mati človeštva in narodov,
ti si nam podarila svojega sina Jezusa,
ki je odrešenik in prinašalec miru.**

**Ti poznaš bolečine ranjenih ljudi,
tolike odnose, ki so prežeti z zlom in nasiljem.
Ti vidiš tudi mnoga prizadevanja za mir
in odpuščanje, čeprav je tako težko
odstopiti od svojega navideznega prav.
Pod tvojim pozornim in občutljivim pogledom
so vse naše nemoči in tiha trpljenja,
trdota src in izogibanje,
ves svet brezčutnosti in nezanimanja.**

**Primi nas za roko in nam pomagaj,
da se bomo odpovedali vsem nasilnim namenom,
da bodo mogočni odvrgli orožje,
s katerim izkoriščajo uboge,
in da bodo voditelji radi poskrbeli
za blaginjo vseh, zlasti malih.**

**Razsvetli nas z Duhom svojega Sina,
da bomo priznali in spoštovali dostojanstvo
otrok, obrobnih in starejših,
da bo vsak človek toliko vreden,
kolikor je vreden v očeh tvojega Sina.
Daj, pomagaj nam, da bomo solidarni z zadnjimi na tej zemlji
in kričali z njihovim brezupnim klicem
po večji pravičnosti in usmiljenju.**

**Poslušaj, Marija, poslanka miru, našo gorečo molitev,
posej v naša srca rodovina semena upanja in vere,
pomagaj nam prelomiti tišino hladnih odnosov,
da se bomo odprli z gestami odpuščanja in sprave
k vsem, ki smo jih pustili, kakor da ji ni.**

**Pomagaj nam, Mati, da bomo ponižni
v našem vsakdanjem življenju, potrpežljivi in vztrajni
pri izpolnjevanju vseh svojih dolžnosti.
Naj med porami dejanj, misli in čutenj
diha vstajenski mir, ki ga prinaša tvoj Sin Jezus.**

Primož Krečič

ROMANJA

0d 11. do 14. junija 2015 bo 4. mednarodno srečanje invalidov. Za vse informacijein prijave kličite: Jurij 041/515-070 ali pišite na: jurij.bam@gmail.com .

Od 19. do 21. junija. Odhod v petek zgodaj zjutraj (ob 4.25) iz Šenčurja pri Kranju, preko Medvod (4.45), Ljubljane-Šentvida (5.00), Novega mesta (6.00, pri Intersparu Qlandija), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Prihod nazaj v nedeljo pozno zvečer. Informacije in prijave: Tanja 041/487-210 ali na e-naslov romanje.medzugorje@gmail.com

Od 23. do 25. junija 2015. Odhod iz Ljubljane ob 20.30, vožnja preko Žalca (21.30), Celja (21.30), Šmarja pri Jelšah (22.00), Rogaške Slatine (22.30), Rogatca (22.45) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Povratek iz Medžugorja 25. junija po večernem molitvenem programu. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 23. do 26. junija 2015, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 23. do 26. junija 2015, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Murske Sobote ob 3.00, povratek 26. junija 2015 zvečer. Za duhovno vodstvo bo poskrbel gospod kaplan. Prijave zbira Sonja tel. 041 722 840 ali 041 219 017.

Od 24. do 26. junija 2015. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 24. do 26. junija 2015, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 26. junija v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

Od 24. do 27. junija 2015, za obletnico prikazovanj, odhod iz Ljubljane ob

18.00. Povratek 27. junija zjutraj. Duhovno spremstvo zagotovljeno. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 6. avgusta 2015, za Mladifest. Odhod iz Kranja v zgodnjih jutranjih urah, preko Ljubljane, druga vstopna mesta po dogovoru. Za dodatne informacije in prijave: Klavdija 040/810-521.

Od 31. julija do 6. avgusta 2015, za Mladifest. Odhod v zgodnjih jutranjih urah iz Ljubljane preko Žalca (Arja vas), Celja, Maribora in Ptuja v Medžugorje. Prijave in informacije: Jeannette 031/597-153 ali mfestmedjugorje@gmail.com.

Od 31. julija do 6. avgusta 2015, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v petek ob 6.00. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 4. do 6. avgusta 2015, za praznik Marije Snežne. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 6. avgusta v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

Od 9. do 14. avgusta 2015, duhovne vaje s Skupnostjo Totus tuus; za vse, ki želijo še bolj poglobiti življenje po Marijinih sporočilih. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 16. do 19. septembra, romanje župnij kranjske dekanije. Duhovno vodstvo: duhovniki dekanije. Prijave in informacije. Janez 031/325-648.

Od 24. do 27. septembra 2015. Avtobus bo odpeljal iz Železnikov ob 4.00 do Begunj (ali Jesenic, odvisno od števila prijav). Nato naprej v Lesce, Radovljico, Kranj, Domžale, čez Grosuplje do Vinice in Medžugorja. Povratek v nedeljo okrog 20.00. Prijave: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com. Podrobnosti na www.facebook.com/odmevizmedzugorja

Od 1. do 4. oktobra. Odhod iz Železnikov, nato pot preko Škofje Loke, Kranja, Mengša, Domžal, Ljubljane, Ivančne Gorice, Vinice. Duhovno vodstvo. Informacije in prijave Janez 031/325 648.

Od 6. do 8. oktobra 2015, za praznik rožnovenske Matere Božje. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 8. oktobra v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS)
preprosta rešitev za lačne v svetu

VABIMO VAS, DA POSTANETE DOBROTNIK ZA MARIJINE OBROKE

Pred kratkim smo že pisali o Marijinih obrokih (Mir – Odmev Medžugorja 9-10, 2014, str. 40–42). To je dobrodelna organizacija s sedežem na Škotskem. Danes pomaga s plačilom enega obroka hrane dnevno že skoraj milijon otrokom v najrevnejših državah sveta. **Letni strošek za enega otroka je približno 15 EUR (12,20 £).**

Obroki se otrokom delijo izključno preko šole, kar je močna spodbuda za starše, da pošiljajo otroke v šolo. Še več, v šolo zaradi tega pošiljajo tudi deklice, čeprav šolanje deklic v nekaterih državah sveta še vedno ni običajno.

Veseli smo, da vas lahko povabimo, da bi tudi vi postali dobrotnik/dobrotnica z nakazilom pomoči.

Slovenija bo zaenkrat sodelovala s finančnimi sredstvi, ki jih bomo zbrali na spodaj navedenem računu, prek matice na Škotskem. Več o tem lahko preberete na spletni strani: **https://www.marysmeals.org.uk** .

Dobrotnike bomo o vsem redno obveščali prek revije MIR – Odmev Medžugorja, v prihodnosti pa tudi prek spletne strani.

V Sloveniji imamo od 21. aprila 2015 svoj račun za Marijine obroke

Podatki so naslednji:

Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

mary's meals

a simple solution to world hunger

VABILA IN OBVESTILA

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 14.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 15.00 pa je sveta maša. Od velike noči do oktobra na Zasavsko Sveto goro vozi tudi avtobus. Z avtobusne postaje Ljubljana odpelje ob 13.00.

Naslednja romarska shoda po enakem urniku bosta **7. junija**, na 10. navadno nedeljo med letom, nato pa **5. julija** na 14. navadno nedeljo med letom.

Vsi Marijini castilci in drugi verniki, prav lepo povabljeni!

MIR – Odmev Medžugorja
Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana,
e-pošta: revija.mir@gmail.com
Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana
Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled**: Mirjam Sterle idr.
Oblikovanje: Herman Kocjančič.
Tisk: Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.
Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.
Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.
Za **naročanje ali odjavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com
Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu http://www.medjugorje.si

25.maja 2005. "Dragi otroci! Znova vas vabim, da v ponižnosti živite po mojih sporočilih. Posebno pričujte zanje sedaj, ko se približujemo obletnici mojih prikazovanj. Otročiči, bodite znamenje za tiste, ki so daleč od Boga in njegove ljubezni. Z vami sem in vas vse blagoslavljam s svojim materinskim blagoslovom. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Dar za revijo 2€